

Hoofdstuk 1

New York

‘Nora...’ Roger Dwight keek op van zijn papieren en fronste zijn wenkbrauwen. Hij zag nu pas wat zijn personal assistent droeg. ‘Kom je nu met je nachtjapon aan naar kantoor? Mijn oma komt zo, ik hoop dat je je dat realiseert?’

‘Tuurlijk,’ zei ze. ‘Dan kleed ik me wel even aan.’

Hij leunde naar achteren en zuchtte. ‘Je gevoel voor humor is nogal bizar, Nora. Waarom kom je in zo’n ding op kantoor?’

‘Dit. Is. Een. Jurk,’ antwoordde ze, alsof hij geen Engels sprak. ‘Bloemetjes zijn in de mode, Roger.’

Hij scande met enige afkeer haar outfit. ‘Dan hoop ik dat die gauw weer overwaait. Je lijkt wel vijftien in die jurk. Of misschien nog wel jonger.’ Zijn blik ging omhoog naar haar haar. ‘En doe iets met je haar...’

‘Oma Lea vindt mijn stijl geweldig, dus ik doe helemaal niets,’ antwoordde zijn eigenzinnige assistente.

Roger onderdrukte een kreun. Waarom had oma erop gestaan dat Nora zijn PA werd? Ze was een geweldige personal assistent, dat wel. En met zijn ADD-hoofd had hij dat ook wel nodig. Maar ze was zo eigenwijs en excentriek, pff... Iedere keer wanneer hij haar adviseerde om wat professioneler gekleed te gaan, deed ze dat

laconiek af met een grapje. Een personal assistent had toch pakjes aan met kokerrokken en droeg haar haar toch in een knot of in elk geval netjes gestyled? Geen bloemige nachtjaponnen en wild haar, zoals Nora. En het gekke was dat veel klanten dol op haar waren, terwijl zijn dates eerder op haar neerkeken. Net als zijn moeder zou doen als ze Nora zou zien. Maar ma vertoonde zich hier gelukkig nooit. Dat was in elk geval iets om dankbaar voor te zijn, besloot hij met een zucht.

De deur van hun kantoor ging open om zijn grootmoeder binnen te laten.

‘Oma!’ Met een grote grijns stond hij op om de jeugdig uitzierende zeventiger te omhelzen. ‘Goed om u te zien. In blakende gezondheid als altijd.’

‘Dag, heerlijke jongen.’ Ze zoende hem terug en liet hem los om Nora te omhelzen. ‘Dag, lieve meid. Wat heb je toch geweldig haar.’

Roger keek hoofdschuddend naar de massa kleine krulletjes die Nora’s hoofd omkransten. ‘Jammer dat ze er nooit een kapsel van maakt.’

Zijn oma keek hem verwijtend aan. ‘Doe niet zo prozaïsch, Roger. Waar is je gevoel voor kunst? Nora zou een perfect model zijn geweest voor een schilder als Millais of Dante Rossetti met haar wolk van haar.’

Tja, hij zag eigenlijk alleen lichtblond pluis. ‘Over smaak valt niet te twisten.’ Hij pakte een map op en ging aan de vergadertafel zitten. ‘Komt Matt ook nog?’ Zijn

broer en hij hadden de leiding over de Dwight Foundation, die projecten voor achterstandsgroeperingen financierden.

‘Ja,’ antwoordde zijn oma, terwijl ze haar jasje uitdeed.
‘En ik wil dat Nora ook meedenkt. De inbreng van een vrouw is nodig bij wat ik in gedachten heb.’

...